

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy, ve věci žalobkyně **T. s. r. o.**, se sídlem R. 188/37, P., zastoupené Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem 28. října 219/438, Ostrava, Mariánské Hory, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, **o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. 1786/16/5100-31462-809436, a č. j. 1787/16/5100-31462-809436, ve věci daně z nemovitostí,**

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

[1] Dvěma žalobami doručenými soudu dne 28. 2. 2016 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, jimiž žalovaný změnil

k odvolání žalobkyně dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště Olomouc (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 9. 2015. Předmětnými platebními výměry byla žalobkyni doměřena daň z nemovitostí (dále jen „daň“) za zdaňovací období let 2012 a 2013. Usnesením ze dne 11. 1. 2017, č. j. 65 Af 16/2016 - 28 spojil krajský soud žaloby ke společnému projednání.

[2] Správce daně v řádných termínech vyměřil žalobkyni za obě posuzovaná zdaňovací období, tj. 2012 a 2013, daň ve výši, která se nijak neodchylovala od daně tvrzené žalobkyní v příslušných daňových přiznáních. Dne 23. 8. 2013 a dne 15. 12. 2014 byla správci daně doručena dodatečná daňová přiznání k dani za obě posuzovaná zdaňovací období, v nichž žalobkyně uplatnila osvobození od daně u řady pozemků nacházejících se v katastrálních územích Hluchov a Přemyslovice, a to s odůvodněním, že tyto nejsou předmětem daně z důvodu uvedeného v § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDN“), neboť se jedná o lesní pozemky, na nichž se nacházejí lesy zvláštního určení ve smyslu § 8 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“). Tuto skutečnost žalobkyně dokládala Zásadami územního rozvoje Olomouckého kraje, které dle jejího názoru prokazují, že reálný stav předmětných lesů již minimálně od roku 2008 odpovídal kritériím pro lesy zvláštního určení, a dále rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 26. 6. 2013, č. j. KUOK 57315/2013, kterým byly předmětné lesy nacházející se na pozemcích žalobkyně zařazeny do kategorie lesů zvláštního určení, což je dle žalobkyně rozhodnutí, jímž byl uvedený existující stav deklarován. Správce daně cestou postupu k odstranění pochybností žalobkyni sdělil, že obsah rozhodnutí o zařazení předmětných lesů do kategorie lesa zvláštního určení lze zohlednit až ve zdaňovacím období roku 2014, neboť toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 6. 2013. Jelikož žalobkyně trvala na svém právním názoru, uzavřel správce daně postup s tím, že pochybnosti nebyly odstraněny a nárok uplatněný žalobkyní v dodatečných daňových přiznáních neuznal. Na základě výsledku postupu k odstranění pochybností vydal dodatečné platební výměry na daň za obě zdaňovací období a změnil sazbu daně u jiných než sporných nemovitostí. V otázce možnosti vyloučení předmětných lesních pozemků z předmětu daně se však žalovaný zcela ztotožnil se závěry správce daně a podrobně zdůvodnil, proč je nutné rozhodnutí ze dne 26. 6. 2013, č. j. KUOK 57315/2013, považovat za konstitutivní.

B. Žalobní body

[3] Žalobkyně v žalobě namítala, že:

- 1) žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu závěru, že rozhodnutí č. j. KUOK 57315/2013 má konstitutivní povahu, což lze dovodit i ze skutečnosti, že konstitutivní povaha daného rozhodnutí nevyplývá z žádného ustanovení lesního zákona, kde není *expressis verbis* uvedeno např. „zařazení do kategorie lesa zvláštního určení vzniká právní mocí rozhodnutí správního orgánu“. Jedná se tedy o rozhodnutí deklaratorní, přičemž žalobkyně prokázala, že předmětné pozemky splňovaly podmínky pro zařazení do kategorie lesů zvláštního určení již minimálně od roku 2008 a jejich charakter se od té doby nezměnil;

- 2) žalovaný porušil § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), podle kterého měl vycházet ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní, v daném případě ze skutečné charakteristiky lesů nacházejících se na předmětných pozemcích, a dále skutečnou povahu Zásad územního rozvoje Olomouckého kraje;
- 3) nebyly provedeny všechny jím navržené důkazy. Rozhodnutí žalovaného je nelogické a vnitřně rozporné, neboť žalovaný na jedné straně uvádí, že důkazy nebyly označeny, na straně druhé uvádí, že těmito důkazy jsou informační bulletiny a brožura. Jako důvod pro neprovedení těchto důkazů žalovaný uvedl jejich právní nezávaznost, aniž by odůvodnil, jak dospěl k závěru, že k důkazu lze provést jen „právně závazné“ skutečnosti. Tato pochybení činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

C. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K žalobním bodům uvedl, že:

Ad 1) z jazykového výkladu § 8 lesního zákona plyne, že ne všechny lesy spadající pod jednu ze skupin uvedených v § 8 odst. 2 lesního zákona budou zařazeny do lesů zvláštního určení. Výraz „*lze*“ v § 8 odst. 2 lesního zákona je nutné vyložit v tom smyslu, že posouzení, zda daný les bude či nebude zařazen do kategorie lesů zvláštního určení, záleží na správní úvaze orgánu státní správy lesu. Z tohoto úhlu pohledu je pak rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 8 odst. 3 lesního zákona bezpochyby konstitutivním rozhodnutím působícím *ex nunc*, neboť zakládá nové právní vztahy. Výraz „*zařadit*“ použitý v § 8 odst. 2 lesního zákona označuje proces, ve kterém je určitá skutečnost nově zakomponována do nějaké množiny skutečností, což rovněž svědčí o konstitutivní povaze daného rozhodnutí. Pokud by rozhodnutí dle § 8 odst. 3 lesního zákona bylo rozhodnutím deklaratorním, postrádalo by rozdělení na lesy dle § 8 odst. 1 lesního zákona a lesy dle § 8 odst. 2 lesního zákona smysl. Lesy splňující podmínky § 8 odst. 1 lesního zákona jsou lesy zvláštního určení *ex lege* a pozemky, na nichž se lesy dle § 8 odst. 1 lesního zákona nacházejí, pak návazně nejsou předmětem daně. V případě deklaratornosti rozhodnutí dle § 8 odst. 3 lesního zákona by pak lesy spadající pod § 8 odst. 2 lesního zákona byly lesy zvláštního určení fakticky také *ex lege*, ale o této skutečnosti by se ještě muselo vydávat deklaratorní rozhodnutí. Proto je nutné § 2 odst. 2 písm. b) ZDN v souvislosti s lesy zvláštního určení vykládat tak, že předmětem daně nejsou bez dalšího pozemky, na nichž jsou lesy dle § 8 odst. 1 lesního zákona, a dále pozemky, na nichž se nacházejí lesy dle § 8 odst. 2 lesního zákona, které byly rozhodnutím orgánu státní správy lesu zařazeny do lesů zvláštního určení. Jelikož se dle § 13b odst. 1 ZDN daň vyměřuje za zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována, zdaňovacím obdobím je kalendářní rok a ke změnám skutečností rozhodných pro daň, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží (§ 13 ZDN), je nutné dospět k závěru, že lesní pozemek, na němž jsou lesy prohlášené rozhodnutím orgánu státní správy lesů za lesy zvláštního určení, není předmětem daně z nemovitostí poprvé ve zdaňovacím období

následujícím po zdaňovacím období, ve kterém rozhodnutí dle § 8 odst. 3 lesního zákona nabylo právní moci, tj. v posuzované věci od roku 2014; rozhodnutí o zařazení lesů do kategorie lesů zvláštního určení je rozhodnutí *ad rem (in rem)* a stanovilo nově povinnosti vlastníku lesů, resp. osobě, která v nich hospodaří;

- Ad 2) odkaz na § 8 odst. 3 d. ř. není v této věci případný. V průběhu daňového řízení nedošlo ke zpochybnění skutečného obsahu právního jednání ani jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní, avšak skutečnost, že lesy žalobkyně již před vydáním rozhodnutí č. j. KUOK 57315/2013 pravděpodobně splňovaly podmínky § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona, není pro výpočet daně rozhodná. Ustanovení § 2 odst. 2 ZDN neváže vynětí z předmětu daně na skutečnost, že lesy nacházející se na pozemku splňují podmínky § 8 odst. 2 lesního zákona, ale na skutečnost, že na pozemcích se nacházejí lesy zvláštního určení, kteréžto se touto kategorií lesu stanou až konstitutivním rozhodnutím příslušného státního orgánu správy lesu, nikoliv jakýmkoli prohlášením uvedeným v zásadách územního rozvoje o tom, že pozemky žalobkyně byly v roce 2008 „územím se zvýšeným potenciálem pro rekreaci a cestovní ruch“;
- Ad 3) žalobkyně v písemném vyjádření v odvolacím řízení uvedla, že „*trvá na nutnosti doplnit všechny dosud neprovedené důkazy, které daňový subjekt pro prokázání těchto skutečností označil*“, na což žalovaný reagoval tak, že „*pokud měl odvolatel na mysli dokumenty jmenované v příloze k podanému odvolání (informační bulletiny a brožura), pak nejsou tyto právně závazné a pro odvolací řízení jsou tedy irelevantní.*“ Z konstantní judikatury vyplývá, že správní orgán není povinen provést všechny důkazy, avšak musí o nich nějak rozhodnout, a pokud se rozhodne navržené důkazy neprovést, musí tento svůj postup odůvodnit. Právní závěr, že propagační materiály nejsou schopny jakkoli prokázat, že lesní pozemky žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích nepatřily do předmětu daně, je správný. Nadto je dle žalovaného podstatné, že jde o „pouhé“ propagační materiály zpracované žalobkyní (či na její objednávku), pročež tyto rovněž nemají velkou vypovídací hodnotu.

D. Relevantní právní úprava

[5] Podle § 2 odst. 1 ZDN *předmětem daně z pozemků jsou pozemky na území České republiky evidované v katastru nemovitostí.*

[6] Podle § 2 odst. 2 písm. b) ZDN *předmětem daně z pozemků nejsou lesní pozemky, na nichž se nacházejí lesy ochranné a lesy zvláštního určení.*

[7] Podle § 8 odst. 1 lesního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2016, *lesy zvláštního určení jsou lesy, které nejsou lesy ochrannými a nacházejí se*

- a) *v pásmech hygienické ochrany vodních zdrojů I. stupně,*
- b) *v ochranných pásmech zdrojů přírodních léčivých a stolních minerálních vod,*
- c) *na území národních parků a národních přírodních rezervací.*

[8] Podle § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona *do kategorie lesů zvláštního určení lze dále zařadit lesy, u kterých veřejný zájem na zlepšení a ochraně životního*

prostředí nebo jiný oprávněný zájem na plnění mimoprodukčních funkcí lesa je nadřazen funkcím produkčním. Jde o lesy příměstské a další lesy se zvýšenou rekreační funkcí.

[9] Podle § 8 odst. 3 lesního zákona o zařazení lesů do kategorie lesů zvláštního určení podle odstavce 2 a o vyřazení z této kategorie rozhoduje orgán státní správy lesů na návrh vlastníka lesa nebo z vlastního podnětu.

E. Posouzení věci krajským soudem

[10] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[11] Krajský soud rozhodl při jednání v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. bez přítomnosti žalovaného, který byl k jednání řádně předvolán, avšak bez omluvy se nedostavil.

[12] Žalobkyně při jednání pro podporu své argumentace odkázala na rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 275/2002, Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 58 Ca 26/2003 a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 153/2014 – 71. K definici deklaratorního rozhodnutí pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 195/2015.

[13] Ze shora uvedeného vyplývá, že důvody, v nichž žalobkyně spatřuje nezákonnost žalobami napadených rozhodnutí, nespočívají v důvodech, pro které žalovaný změnil dodatečné platební výměry správce daně, nýbrž výhradně v okolnostech týkajících se zdanění pozemků, na nichž se nacházejí lesy zvláštního určení, ohledně nichž dospěl žalovaný k totožným závěrům jako správce daně.

[14] Argumentaci žalobkyně týkající se deklaratornosti rozhodnutí o zařazení lesa do kategorie lesů zvláštního určení považuje krajský soud za mylnou. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že rozhodnutí orgánu státní správy lesů dle § 8 odst. 3 lesního zákona je rozhodnutí, jehož výrok má konstitutivní povahu, neboť se jím zakládají (konstituuji) hmotná subjektivní práva a ukládají hmotné právní povinnosti, které tu předtím nebyly, tj. zakládá se jím nový právní vztah. Krajský soud zejména připomíná § 36 lesního zákona, který vlastníkům lesů zvláštního určení ukládá povinnost strpět omezení při hospodaření v nich (odst. 3) a zajistit opatření uložená orgánem státní správy lesů ke splnění účelu sledovaného jejich vyhlášením (odst. 4), a to za náhradu zvýšených nákladů, které s tím případně vzniknou. Již z této skutečnosti je zřejmé, že rozhodnutím, kterým je příslušný les zařazen do kategorie lesů zvláštního určení, může mít účinky toliko *ex nunc* (od nynějška – rozuměno od právní moci předmětného rozhodnutí orgánu státní správy lesů).

[15] Tvrzení žalobkyně, že předmětné rozhodnutí je deklaratorní, neboť § 8 lesního zákona postrádá výslovné uvedení toho, že „zařazení do kategorie lesa zvláštního určení vzniká právní mocí rozhodnutí správního orgánu“, je liché. Krajskému soudu není znám žádný právní předpis, který by žalobkyně popsaným způsobem zdůrazňoval konstitutivní povahu určitého rozhodnutí, a to ani z oblasti

individuálních aktů orgánů veřejné správy (např. rozhodnutí o vině a sankci u správního deliktu, rozhodnutí silničního správního úřadu o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace a jejich tříd, či stavební povolení) ani z oblasti rozhodnutí soudních (např. rozsudek o vině a trestu či o rozvodu manželství).

[16] Odlišení konstitutivního a deklaratorního rozhodnutí lze dle krajského soudu vhodně demonstrovat např. na zmíněných pozemních komunikacích, kde v případě místních komunikací, silnic a dálnic je třeba dle § 3 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. danou pozemní komunikaci zařadit správním rozhodnutím do příslušné kategorie, čímž (právní mocí takového rozhodnutí) tato teprve po právní stránce vznikne a stane se místní komunikací, silnicí či dálnicí příslušné třídy, zatímco účelové komunikace dle § 7 zákona č. 13/1997 Sb. vznikají z úředního hlediska "samovolně" samotným naplněním zákonných znaků a obdobně i zanikají. U posledně zmíněné kategorie pozemních komunikací zákon o žádném rozhodnutí silničního správního úřadu nehovoří. Osoba, jež prokáže svůj právní zájem, však může (a v praxi tak nezřídka činí) požádat o určení existence příslušného právního vztahu, tj. existence či neexistence veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku, a to v řízení dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Přestože tedy není sporu o tom, že ze stavebně technického hlediska může určitá komunikace dlouhodobě existovat, o jejím právním zařazení do příslušné kategorie, např. jako silnice I. třídy, musí rozhodnout příslušný správní úřad, přičemž teprve právní mocí předmětného rozhodnutí vznikají vlastníku dotčené komunikace i všem jejím uživatelům práva a povinnosti stanovené právními předpisy po příslušnou kategorii komunikací. Toto rozhodnutí je tedy jednoznačně konstitutivní, přestože § 3 zákona č. 13/1997 Sb. výslovně neuvádí, že příslušná komunikace (právně) vznikne teprve právní mocí příslušného silničního správního úřadu.

[17] Pokud by měl platit závěr žalobkyně, postupoval by v případě lesů zákonodárce nepochybně obdobně, tj. pokud by za lesy zvláštního určení hodlal považovat např. příměstské lesy a další lesy se zvýšenou rekreační funkcí bez nutnosti tyto (konstitutivně) do příslušné kategorie zařadit, nepochybně by toliko stanovil pojmové znaky těchto kategorií lesa, přičemž v případě pochybností či sporů by se mohli vlastníci či jiné osoby dožadovat vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci lesa zvláštního určení na příslušném pozemku dle § 142 s. ř.

[18] Dále v podrobnostech krajský soud odkazuje na precizní argumentaci žalovaného, uvedenou v přezkoumávaných rozhodnutích, obsahující vyčerpávající gramatickou interpretaci příslušného ustanovení.

[19] Na základě výše uvedeného výkladu je tedy zřejmé, že správce daně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákonem, když předmětné lesní pozemky zařadili do předmětu daně za zdaňovací období let 2012 a 2013.

[20] Rovněž je lichý i žalobní bod 2), neboť § 8 d. ř. na popsanou situaci vskutku vůbec nedopadá. Správce daně i žalovaný vycházeli ze skutečného obsahu žalobkyní předloženého rozhodnutí ze dne 26. 6. 2013, č. j. KUOK 57315/2013, přičemž správně dovodili, že další žalobkyní uplatněné důkazní prostředky (Zásady rozvoje Olomouckého kraje a informační bulletiny) nejsou s ohledem na konstitutivní

povahu předmětného rozhodnutí k prokázání skutečností rozhodných pro správu daní způsobilé.

[21] K žalobnímu bodu 3) krajský soud uvádí, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s důkazními návrhy žalobkyně učiněnými v odvolacím řízení, je sice formulačně značně neobratný, avšak tato vada nemá žádný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí a žalobkyně nemohla být s ohledem na výše uvedené neprovedením navržených důkazů jakkoli zkrácena na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Důvodem, pro který žalovaný nebyl povinen provést navržené důkazy, totiž bezesporu nebyla „právní nezávaznost“ předložených listin, nýbrž skutečnost, že tyto důkazy měly sloužit k prokázání tvrzení žalobkyně o faktickém stavu předmětných lesů, jakožto skutečnosti z hlediska podmínek pro stanovení daně nerozhodné. Zrušení napadených rozhodnutí z uvedeného důvodu by tedy bylo pouhým formalismem.

[22] Argumentace odkazy na rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 275/2002, Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 85 Ca 26/2003, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2016, č. j. 2 Afs 153/2014 – 71, je nepřipadná. V souzené věci se jedná o jiné právní otázky než využívání staveb k podnikatelským či jiným účelům a v odkazovaných věcech nebyla sporná otázka povahy podkladového rozhodnutí jako konstitutivního či deklaratorního.

[23] Na věc nedopadá ani argumentace odkazem na bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 1 As 195/2015 – 30, o povaze deklaratorního rozhodnutí, které působí *ex tunc*. V souzené věci se zdejší soud vyslovil opačně, a to že předmětné rozhodnutí o zařazení lesa do kategorie lesů zvláštního určení je rozhodnutím konstitutivním s účinky *ex nunc*. Jádrem sporu v odkazované věci byla otázka, zda umístění stavby (plotu se vstupní bránou) zasahuje do veřejně přístupné účelové komunikace. Ta byla deklarována rozhodnutím, které spor o umístění dotčené komunikace vůbec nevyřešilo. Naopak ve věci souzené zdejším soudem sloužilo jako podklad rozhodnutí o zařazení lesa do kategorie lesů zvláštního určení, vydaném v řízení na žádost žalobkyně. Ve věci je podle zdejšího soudu významné při argumentaci rozlišit řízení o žádosti (§ 44 a násl. správního řádu) a řízení o určení právního vztahu (§ 142 správního řádu).

[24] V souzené věci si žalobkyně podala žádost o zařazení předmětných lesů do kategorie lesů zvláštního určení. Krajský úřad Olomouckého kraje dne 26. 6. 2013 rozhodl tak, že požadované lesy do kategorie lesů zvláštního určení zařazuje. Z obsahu rozhodnutí nevyplývá, že by žalobkyně žádala a současně Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodl tak, že deklaruje tento stav od konkrétního data v minulosti. Naopak, z obsahu rozhodnutí lze dovodit toliko stav ke dni (právní moci) rozhodnutí. Ze správního ani soudního spisu se nepodává, že by žalobkyně proti tomuto rozhodnutí nadále jakkoli brojila. V tomto soudním řízení správním soud není oprávněn v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. citované rozhodnutí ze dne 26. 6. 2013 přezkoumávat, protože proti němu mohla žalobkyně podat samostatnou žalobu.

[25] Soud tedy uzavírá, že žalovaný byl při posouzení stavu lesů jako lesů zvláštního určení rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 26. 6. 2013 vázán. Obsah tohoto rozhodnutí určila žádost žalobkyně. Jestliže požádala

o prosté zařazení lesů do kategorie lesů zvláštního určení bez uvedené jakéhokoli data, nemůže se jednat o deklaratorní rozhodnutí o minulém stavu.

F. Závěr

[26] Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žaloby jako nedůvodné zamítl. Žalobkyně nepostupovala v souladu se zákonem, když v dodatečných daňových přiznáních za zdaňovací období let 2012 a 2013 předmětné lesní pozemky označila jako nepatřící do předmětu daně z nemovitostí.

G. Náklady řízení

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 30. 1. 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

JUDr. Martina Radkova, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu